Вчора знову посланець приніс мені рожі від вас. Перевтомлені, з рисками невиліковної смертельної недуги, червоні, берегами чорні, чайно-жовті сумні голівки.

Невже ж ви мали серце, посилаючи їх мені, засудити їх на смерть? До того ж, на найгіршу смерть на світі: смерть від передчасного прив'ядання.

Та цим разом не залишу вас без відповіді.

Будь ласка, сядьте собі проти мене. Що ж ви? Не треба так боязко, на самому бережку.

Тепер слухайте: як і що можна подумати про чоловіка, що сьогодні, так, сьогодні, в часи безробіття, голоду, переоцінки моральних цінностей, бунту і занепаду, тратить свій час, волю, думку на те, щоб жінці вислати кілька хворих рож?

Ви ж знаєте (хто це має знати, як не ви?), що я не цілуватиму тих рож, що я навіть не поставлю їх у вазу, що я не обтинатиму їм щодня кінчиків, щоб продовжити їхнє життя що я не засушу і не спалю з честю їх по емері.

Все це ви знаєте.

Ви знаєте навіть більше. Ви знаєте, що я залишуся байдужою до них тільки тому, що вони від вас. Ви знаєте, що я передчасно прожену їх з своєї кімнати, бо я, сучасна, ділова жінка, не можу розуміти, як чоловік у наші часи, тобто в часи безробіття, голоду, бунту і занепаду і т. д.

Еге ж, я не можу зрозуміти цього! Та одного ви не знаєте, приятелю. Не знаєте, що ця сама "ділова", "сучасна" жінка ладна б складати пелюстку до пелюстки, ладна забальзамувати їх, заморозити, аби довше

зберегти їх вроду, готова не знаю що зробити і тими самими "хворими" рожами в ті самі "наші" часи, коли б їх прислала чиясь інша рука.

Але цього бажати — все одно, що бажати собі сонця з неба.

1936